

Květinové pohádky

Víla a pomněnky

„Tady je ale nádherné ticho,“ pochvalovala si maminka, když zaparkovala na dvoře. Klárka s Aničkou se vysvobodily z bezpečnostních pásů. Hned se rozběhly za babičkou a dědou do chalupy.

Klárce vrtalo hlavou, kde tady maminka slyší ticho. Z Prahy ticho neznala. Pod okny vrčela auta, skřípěly brzdy autobusů, štěkali psi, pokřikovali lidé.

„Můžeme na chvíli ven?“ škemrala Anička.

„Proběhněte se po louce,“ souhlasila maminka. „Ale nechoďte k potoku. Po dešti bývá nebezpečný.“

„Upleteme si věneček,“ radovala se Klárka.

„Hlavně se neztrať, ty naše Zapomněnko,“ volal za Aničkou děda. „Zůstaň pořád s Klárkou. Ne abys běhala za každou vílou, kterou uvidíš.“

„Tady jsou víly?“ vykulila oči Anička.

„Tady je všechno, nač jen pomyslíš,“ mrkl na ni šibalsky děda.

„Tak už běž,“ strkala Klárka svou malou sestru ven z chalupy. Měla strach, že maminka změní názor a samotné je na louku nepustí.

Rozběhly se neposekanou trávou do rozkvetlého království. Anička hned začala trhat kvítky s dlouhými stonky, vhodné na věneček.

Klárka zavřela oči a natáhla uši. Vážně tu je ticho? Někde za ní bzučí čmelák, tu a tam se ozve ptačí trylek, šumí voda a cvrkání v trávě zní každou chvíli z jiného místa. Vánek ji pohladil po vlasech. Opravdu slyší i trávu? Náhle ji napadlo, že jeden zvuk tady chybí. Otevřela oči. Uprostřed louky stála sama.

Její sestra se totiž rozběhla za včelou. Byla zvědavá, jakou květinu si vybírá nejčastěji. Vtom ji zaujal modrásek. Usedl na kvítek

a rozevřel křídla. Modrou barvu Anička milovala víc než růžovou. Naklonila se blíž a vyplašila ho. Vtom si uvědomila, že je tu sama.

„Motýlku, ukaž mi, kde na mě čeká Klárka,“ požádala modráška. Vůbec si nepamatovala, kudy přišla. Anička byla malá. Věřila na pohádky i na víly. Nechala se vést po louce třepotavým motýlkem.

„Ančííí, kde jsiii?“ ozval se Klárčin hlas.

Už už chtěla odpovědět, když spatřila drobounké modré kvítky. Ač byly maličké, zářily v zelené trávě jako bleděmodré drahokamy. Tyhle určitě musí přidat do mamínčina věnečku. A taky do svého, protože mají stejnou barvu jako její nejmilejší sponka do vlasů. Začala je trhat.

„Ančííí,“ zaznělo nad loukou další volání.

Zvedala se, aby Klárce zamávala, jenže šlápla do prázdna. Břeh potoka se svažoval přímo do vody. S vyjeknutím se skulila dolů.

Noha se jí zamotala do travin. Plácla sebou do vody a řídkého bláta. Kytičky, které držela, vylétly obloukem do potoka. Bláto se jí dostalo až do pusy. Začala prskat. Ruce se jí bořily do mazlavé hmoty a zamotanou nohu ne a ne vytáhnout.

V tu chvíli ji zahlédla – panenku o něco větší než motýl – jak sedí mezi droboučkými modrými kvítky. Její sukýnka zářila ve stejné barvě.

„Copak to tu vyvádíš? A kdopak jsi?“ hleděla přímo na holčičku.

Pak víla prstíkem ukázala na zamotané šlahouny. Rázem se rozpletly a uvolnily Aničce nohu. Konečně se jí podařilo zvednout z bláta.

„Ty jsi víla?“ zeptala se panenky s modrou sukni.

„Uhodla jsi. Jsem květinová víla téhle louky. A ty?“

„Říkají mi Anča nebo někdy Zapomněnka, protože se pořád ztrácím.“

Pokusila se své šaty očistit dlaní, ale nebyl to dobrý nápad. Jen po nich rozmazala bláto.

Víla se rozesmála. Zatočila se nad kvítky podobně jako motýlek.

„Připomínáš mi moji květinu. Jmenuje se pomněnka. Budeš si to pamatovat?“

„Určitě,“ přikývla Anička. Pak smutně pohlédla na špinavé dlaně a světlé zelené šaty.

Víla ukázala prstíkem a bláto bylo pryč.

Mezitím Klárka pátrala po sestře podél potoka. Zahlédla květiny, které odnášela voda. Polekaně se rozběhla proti proudu.

„Ančííí,“ volala znovu a znovu.

„Tady jsem!“ konečně se dočkala odpovědi.

„Já tě asi přetrhnu,“ zlobila se, když holčičku našla.

„Vyplašila jsi vílu,“ pohlédla na ni vyčítavě Anička. „Zrovna tady seděla,“ ukázala na modré kvítky. „Víš, jak se jmenují?“

„Ne.“

„Pomněnky. Natrháme je do věnečku pro maminku.“

Dívky se pustily do práce a po chvíli si obě ozdobily vlasy. Anička opatrně nesla jeden věneček i mamince.

„Je moc krásný,“ usmála se máma a nechala si ho položit do vlasů. Náhle si přitáhla Aničku blíž. „Ukaž se mi,“ udiveně pohlédla na její šatičky. „Ani jsem si nevšimla, že mají ve vzorku modré kvítky.“

„Ty mi dnes na šaty přičarovala květinová víla. Jmenují se pomněnky,“ vysvětlila s vážnou tváří mamince.

Babička povytáhla obočí podobně jako máma. Jen děda mrkl jedním okem a složil vrásky do spikleneckého úsměvu.